

trestu (hlavního, na svobodě) jsou odloženy také tresty vedlejší (obzvláště trest na penězích). Nezáleží ani na — prvou stolicí zdůrazňováním — kategorickém znění Šu 16 zákona čís. 80 z roku 1924. Rozhodným jest, že tento zákon nenařizuje, že jeho předpisy, obzvláště předpis Šu 16 mají zpětnou účinnost. Při nedostatku takového nařízení platí všeobecná zásada čl. IX. uvoz. zák. k zákonu trestnímu a dle této zásady nelze ohledně otázky, sluší-li s odkladem hlavního trestu na svobodě odložití též výkon vedlejšího trestu na penězích či ne, na skutky stěžovatelky použití Šu 16 odstavec čtvrtý nového zákona, jelikož se podle něho má o nich jednati přísněji nežli podle zákonů v době spáchání činů platných, totiž podle zákonů čís. 562, 568 z roku 1919. Usnesl-li se nalézací soud, že se stěžovatelce povoluje podmíněný odklad trestu, nemohl tudíž dle Šu 5 zákona čís. 562/1919 jinak než odložití s výkonem trestu hlavního též výkon trestu vedlejšího. Tím, že přes povolení podmíněného odkladu trestu na svobodě stěžovatelce uložil, aby peněžitou pokutu 10.000 Kč zaplatila, jakmile rozsudek nabude právní moci, vykročil soud prvé stolice ze své moci trestní a bylo i tento výrok z důvodů čís. 11 Šu 281 tr. ř. jako zmatečný zrušiti.

Čís. 1765.

Zmatek čís. 9 c) Šu 281 tr. ř. předpokládá právní mylnost výroku, že jest nebo není obžalobce oprávněn stíhati skutek, jenž jest předmětem obžaloby.

Zničení věcí jiným ukradených jest podílnictvím na krádeži nebo zlomyslným poškozením cizího majetku, dle toho, jakým úmyslem byl pachatel při tom veden.

Pojem »ukrývání« (§ 185 tr. zák.) nevyžaduje zjištěného úmyslu pachatelova ani jeho úmyslu zachovati zloději prospěch z krádeže; stačí úmysl stěžovati majiteli (vrchnosti) pátrání po věci.

(Rozh. ze dne 24. října 1924, Zm I 441/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 25. dubna 1924, jímž byla obžalovaná sprostěna podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin dle §§ 185, 186 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody čís. 9 písm. a), čís. 9 písm. c) Šu 281 tr. ř. Zmatek čís. 9 písm. c) předpokládá právní mylnost soudního výroku, že obžalobce jest nebo že není dle zákona oprávněn k stíhání skutku, jež obžaloba dává obžalovanému za vinu. Takového výroku napadený rozsudek neobsahuje. Naopak předpokládají rozhodovací důvody — zaměřující právní kvalifikaci skutku se skutkem samým — že obžaloba pro zločin Šu 85 písm. a) tr. zák. vůbec podána nebyla, vyslovující, že se ponechává neřešenou otázka, zda skutek obžalované nezakládá zločin Šu 85 písm. a) tr. zák., na který obžaloba rozší-

řena nebyla. A vývody stížnosti, že rozšíření obžaloby nebylo dle Šu 262 tr. ř. třeba, nýbrž že bylo na soudu, by na skutek použil ustanovení Šu 85 písm. a) tr. zák., nenapadají výrok onoho rázu, nýbrž poukazují k námitce, že rozsudek neuvažuje, ač mu to trestní řád ukládá, o zažalovaném skutku s hlediska zákonného ustanovení, které se po případě k němu vztahuje, takže sprostující výrok jest výsledkem neúplného, tudíž nesprávného použití zákona. První námitka opřená o čís. 9 písm. c) je tedy věcně prováděním zmatku čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř., jehož se stížnost dovolává ještě další námitkou, že se nalézací soud řídil nesprávným výkladem zákona co do úmyslu skutkovou podstatou §§ů 185, 186 písm. a), b) tr. zák. předpokládaného. Stížnost jest s oběma námitkami v právu. Předmětem obžaloby jest určitý skutek, nikoli právní kvalifikace činu. Obžaloba vinila obžalovanou, že spálila věci, jinými osobami Josefu M-ovi ukradené, v ceně 200 Kč převyšující, při čemž jí byly známy podrobnější okolnosti krádeže. Předmětem obžaloby bylo tedy zničení ukradených a cizích věcí obžalovanou. Tento skutkový podklad obžaloby mohl dle úmyslu, jakým byla obžalovaná vedena, poukazovati k podílnictví na krádeži nebo ke zlomyslnému poškození cizího majetku. Ať si byl úmysl ten neb onen, zůstal skutek obžalované týž. Zažalované zničení cizích věcí nabylo změnou úmyslu toliko jiného právního významu. Dle Šu 262 tr. ř. jest nalézacímu soudu přezkoumati obžalobou stíhaný skutek se všech hledisek právně závažných a podřaditi jej podle toho, jaké skutečnosti, obzvláště po subjektivní stránce, zjistil, onomu zákonnému ustanovení, které se při správném jeho výkladu k němu vztahuje. Při tom není dle poslední věty Šu 262 tr. ř. soud vázán zákonným pojmenováním skutku se strany obžalobce. Proto nesprostila okolnost, že obžalobce ani eventuálním návrhem neuplatňoval možnost podřadění stíhaného skutku (zničení cizích ukradených věcí obžalovanou) pod ustanovení Šu 85 písm. a) tr. zák., nalézací soud práva a povinnosti, by uvažoval o skutku též s hlediska tohoto zákona. Neučinil-li tak, je sprostující výrok výsledkem neúplného, tudíž nesprávného použití zákona.

Pochybeny jsou také důvody, z nichž nalézací soud vylučuje zlý úmysl obžalované ohledně zločinu dle §§ů 185, 186 písm. a), b) tr. zák., obzvláště názor, že ukrývání věcí předpokládá úmysl podržeti věc pro sebe. Nehledě ani k tomu, že »podržení věci pro sebe« poukazuje spíše než k ukrývání k pojmu »převedení věci na sebe«, nepředpokládá (stejně jako ostatní činnosti, Šem 185 tr. zák. zapovězené) ani pojem ukrývání zničeného úmyslu pachatelova; i není nezbytným ani úmysl pachatelův. by zloději byl zachován prospěch, jehož krádeží docílil. Ustanovení Šu 185 tr. zák. a zákaz ukrývání kradených věcí směřuje k tomu, by protiprávní stav, který krádeží nastal, nebyl na úkor okradeného změněn takovou činností osob, od zloděje různých, pro kterou se snaha okradeného, nabytí vlastním pátráním a pátráním jiných osob, obzvláště vrchnostenských, znova věci ukradené, setká (přechodně nebo trvale) s většími obtížemi, než by tu byly, kdyby zůstalo při osamoceně činnosti zloděje. Stačí tudíž i po stránce subjektivní, nesl-li se úmysl ukrývatelův za tím účelem, by majiteli a vrchnosti bylo pátrání po věci

ztěžováno, a stačí tím spíše úmysl, zničením věci znemožnění naprosto vrácení ukradené věci do rukou osoby, již byla ukradena, třebaže jest v tomto případě vyloučen účel, za jakým jednání ukrývatelovo z pravidla se nese, totiž snaha ukrývatelova, by zloději byl zajištěn výsledek krádeže. Úmysl není vyloučen pohnutkou, z níž se naopak zrodí, a protiprávnost prostředku není, vyjma případy Šu 2 písm. g) tr. zák., rušena tím, že ho bylo použito k účelu nezávadnému. Proto není úmysl, pojmem ukrývání předpokládáný, nutně vyloučen pohnutkou, by zloději byl odňat prospěch z krádeže, nebo pohnutkou, by spálením ukradených věcí bylo zabráněno tomu, by pachatel nestal se podezřelým z podílnictví na krádeži nebo nevzbudil — jinakým odstraněním věci z místa, kde ji zloděj uložil — podezření proti synu, krádež spáchavšímu. A nezávadnost těchto pohnutek neruší sama o sobě protiprávnost činů, z těchto pohnutek předsevzatých. Rozhodným jest, zda si pachatel přes takové pohnutky uvědomil, že zamýšleným činem znemožňuje neb alespoň ztěžuje okradenému znovu nabytí ukradené věci, a přes toto vědomí, tudíž úmyslně předsevzal čin, jímž tento protiprávní účinek nastal. Jak dovozeno, spočívá sprostředkující výrok první stolice na neúplném použití a nesprávném výkladu zákona. Bylo jej z důvodu čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř. zrušiti.

Po stránce skutkové zjišťuje zrušený rozsudek toliko, že obžalovaná spálila část věcí Emilem B-em a Karlem G-em odcizených a že věděla, že jde o věci kradené. Rozhodovací důvody neuvažují a nezjišťují, jakou cenu tyto věci měly a zda bylo obžalované známo, že krádež byla spáchána způsobem takovým, který ji činí zločinem. Po stránce subjektivní je zjištěna toliko pohnutka obžalované, odstranění věci ze svého příbytku, protože s těmito věcmi nechtěla mít nic společného. Rozhodovací důvody neuvažují však o tom, zda si uvědomila obžalovaná před nebo při spálení věci, že tím zmenšuje majetek osoby, již byly věci ukradeny neb alespoň, že tím znemožňuje okradenému (vrchnosti) pátrání po věcech a znovunabytí jich majitelem, a zda pojala tudíž obžalovaná ten či onen účinek, že zničení věcí pak nastavší, ve svůj úmysl. Pro nedostatek těchto skutkových zjištění nelze rozhodnouti již ve věci samé a bylo ji vrátiti k opětovnému projednání a rozhodnutí nalézacímu soudu, jemuž bude o skutku uvažovati postupně dle větší nebo menší příslušnosti příslušných sazeb trestných, tudíž v první řadě s hlediska Šu 85 písm. a) tr. zák.

Čís. 1766.

Svémocné, příkazu svěřitele se přičící opatření s věcí svěřenou není zpronevěrou, jde-li o věci zastupitelné a má-li pachatel rovnocennou a stejnorodou úhradu po ruce již v době svěmocného nakládání s věcí, takže jest kdykoliv s to, by dodatečně příkazu vyhověl.

(Rozh. ze dne 24. října 1924, Zm I 493/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu